

եւ զոր Հոովմայեցիք կը կրկնէին ընդ մէջ
այլ եւ այլ կերակրոց եւս (նոյն, 1281):

15. — Օրհնուչիւն սեղանոյ : — Եթէ
ընտանեկան պարզ ճաշերուն կ'ընկերէր
աղօթք մը (աստ, 111), կոչնոց հետ կար
աւելի հանդիսականը, օրհնութիւնը, որ
հարկաւ կը կատարուէր դեռ չնստած (անդ):
Զայս առաջին յիշատակողն է Փաւստոս,
որ խօսելով Հայոց հայրապետին ժամա-
նակ մը վրդոված իշխանութեան մասին,
կ'ըսէ՝ թէ անոր իրաւունքն էր « դրանն
արքունի զնացն օրհնել » . եւ թէ նա իսկ
« հաց օրհնէր թագաւորացն » (226-7):
Ազգի զլխոյն սեղանին՝ եկեղեցւոյ զլխոյն
կողմանէ օրհնուիլը՝ բնական էր, եւ յայ-
տարար նշան անոնց փոխադարձ մեծա-
րանաց: Ասկից կը հետեւի եւս՝ որ հայրա-
պետը սովորաբար անպակաս էր արքունի
պաշտօնական կոչունքներէն : — Հաւա-
նական է՝ որ իշխանաց սեղաններն ալ
կ'օրհնէին անոնց « դրան երիցունք », ո-
րոցմէ ամէն նախարար իրենն ունէր հին
սովորութեամբ:

Իսկ բոլոր միւս հացկերութեանց մէջ
օրհնող էին քահանայք, որոց անպակաս
ներկայութիւնը տեսանք վերեւ (141), եւ
որոց այդ պաշտօնն յայտնապէս ալ յի-
շուած է Մովս. Եզնկացիէն՝ այսպէս. « զսև